

בחול – קטעים מהספר

פתיחה

בוא נחזור להתחלה.

בוא נחזור לאותו בקר חם עד טרוף בתחילת הקיץ.

לטלפון שצלצל בשבע ורבע בדיוק. לטביעות רגליים רטובות שהובילו אל המסדרון.

לקצף הגילוח שנמרח על השפופרת השחורה. לקול שסיפר לי שמצאו עוד אחת וביקש

שאבוא מיד.

זה היה יום ראשון, אחד ביולי, אלף בחודש תמוז. אם התחיל עידן חדש לא היה לכך

כל סימן. לא ליקוי חמה, לא סופת קרח. לא נחיתת מטאוריט. רק איפוס התאריכים המוזר

הזה שאליו בכלל לא שמתי לב. סתם יום לווהט, בדיוק על פי טעמי.

אני זוכר שהתענגתי על הרוח החמה שהכתה בלחיי. אני זוכר את אד האספלט שעלה

מהכביש והתפתל מולי בריקוד בטן שקוף.

בדרך, על הכביש הישן, עוד הספקתי להיכנס למשתלה, ולקנות למילכי עץ קומקוואט

קטן.

זה היה יום הנישואין העשרים שלנו.

קטפתי מהעץ חמישה תפוזים ננסיים כדי שיישארו עשרים בדיוק. איך יכולתי לדעת

שעד שאגיע בערב הביתה, לא יישאר אף פרי מחורבן על העץ המסכן הזה, וכולם יתגלגלו

על המושב האחורי של האַסקורט?

בחיי, זה באמת היה קומקוואט עלוב.

אבל הסיפור, אח יקר שלי, מתחיל רק כאן, בין אולגה לקיסריה.

ירדתי מהכביש הראשי ליד אתר הבניה של תחנת הכוח החדשה. פניתי לרצועת כביש

דקה שלצידה התאמצו שיחים מרוטי ראש להזדקף מתוך הדיונות בעקשנות מעוררת

רחמים.

ניידת פתוחת דלתות עמדה בכניסה לשביל. בתוכה היו שני שוטרים מעולפים שניתכו והתמזגו עם המושבים. המנורה המסתובבת על גג האסקורט ליקקה בהבהובה הכחול, המבוהל, את לובן השמיים.

אחד מהשניים פקח לעומתי עין מסונוורת. לכל אורך פניו נרשמה קובלנה כלפי שמש הצהריים שזרחה במלוא כוחה בדיוק מעליו.

הורדתי את החלון ואמרתי, "לזירה."

השוטר הצביע ביד כבדה אל החולות, לכיוון שממנו נשמעה המיית הגלים.

המשכתי על דרך העפר עד שראיתי מבעד לאבק את סגן ניצב קלמן דבורקין, יושב בקורטינה הממוזגת שלו, ממחטה משובצת מרפדת את צווארוננו המעומלן ומקטרת עגלגלה מביטה בעולם מתוך כיס חולצתו. אוזנו היתה צמודה למכשיר קשר. החניתי את האסקורט בשולי השביל ליד שלוש ניידות, ג'יפ סיור, ניידת זיהוי פלילי ואמבולנס.

ניגשתי לקורטינה והקשתי בעדינות על החלון.

דבורקין הרים את פניו הסמוקות, הביט בי מבעד למשקפי הטייסים, ומייד שמט את מכשיר הקשר למושב שלי, פתח את הדלת בתנופה אלימה ונבח אלי: "באמת, ברוך הבא, סוף-סוף!"

"היתי עוד צריך לעבור במשרד," שיקרתי.

"בחיי דינור, זה ממש מעצבן, כולם כאן רק מחכים להוד גאוניותו."

יותר משלעג לי, לעג לעצמו, אתה מבין. דבורקין באמת האמין שיש בי כישרון מיוחד לעבודה הזאת. הוא עצמו התחיל את דרכו המקצועית בהברשת עכוזי סוסים באורוות של משטרת המנדט ולפיכך למד להעריך את חשיבותם של דמיון והתמדה. ולי, בנוסף לאלה, היה גם זיכרון פנומנלי. והרבה הרבה מזל.

"סליחה," אמרתי, "אני מתנצל." זאת עוד תכונה מוערכת שלי: אני יודע להיות מנומס באופן משכנע למדי. אבל באותו רגע גם ניסיתי לדמיין מה היתה עונה לו מילכי.

היא בטח היתה אומרת משהו כמו, שמע, היו פקקים נוראיים על כביש החוף, ועוד מוסיפה, נו באמת, איפה המשטרה כשצריך אותה.

אבל אני רק שתקתי, שתיקה רצינית, נבונה, שתיקה של מצח גבוה ומשקפיים נוצצים.

שתיקה שבוודאי הזכירה לדבורקין למה נלחם בחרוף נפש לצרף אותי לצוות החקירה המיוחד שהקים.

”טוב, טוב, לא חשוב, ” רטן מתוך השפם הצהוב מניקוטין, ”בוא נזוז, האנשים שלי שם כבר מיובשים לגמרי.”

הוא טרק את דלת הקורטינה, והחל לצעוד במעלה השביל. ניסיתי להדביק את קצב הליכתו. פסעתי בתוך הטביעות העמוקות שהשאירו צעדי הענק שלו בחול, אבל עד שהגעתי לפסגת הגבעה כבר הספיק להיעלם ממני בתוך קהל החאקי שהתרוצץ שם. אחר כך הופיע שוב בחברת שוטר צנום ומגוהץ למשעי. ”זה לוי אטיאס, ” אמר והצביע במקטרתו על האיש, ”הקצין הממונה על החקירה מטעם משטרת חדרה. אתם תעבדו על התיק הזה ביחד.”

הרעיון המשונה הזה, להשאיל אותי ממחוז תל אביב, כבר עלה כשנמצאה הגופה השנייה בחולות טנטורה, עשרה שבועות קודם לכן. הבוקר, כשנמצאה השלישית, ניצל דבורקין את ההיסטריה ובשלוש שיחות טלפון הצליח לבצע את זממו. הוא רצה כוכב. הוא רצה את הכוכב.

”לכבוד הוא לי, ” אמר הקצין הצנום ללא שמץ של בדיחות הדעת ובהרכנת ראש קלה. הוא הושיט לי יד דקיקה ללחיצה. שרווליו הארוכים לא רק שלא היו מופשלים, אלא גם התהדרו בשני קפלים מדויקים שעברו לכל אורכם. צווארונו היה רכוס עד לכפתור העליון וריקוע הפח המונח על כתפו הנמוכה בער בשמש והכאיב לעיני. מולנו היה הים. קצף הגלים פרע את משטח הטורקיז.

חבורת הגברים פינתה לנו דרך ואנחנו צעדנו ביניהם על החול הכבוש אל עבר שמשיית פיקניקים ירוקה שהיתה תקועה, מעט באלכסון, בקצה הדיונה. בתוך מעגל הצל שהטילה השמשייה שכבה גופה מכוסה בסדין. אטיאס התכופף ומשך את הסדין בתנועה מהוססת.

”טליה רבינוב, ” הציג אטיאס את האישה המתה, ומיד הוסיף במלמול מסויג, ”כנראה.”

אמרתי אישה, אבל המילה ”נערה” תתאים יותר. היא נראתה בת שבע עשרה, אולי פחות. על פניה המנומשות היתה נסוכה הבעה מחויכת של מי ששקועה בחלום משעשע. שיניים יפות הבהיקו מבין שפתיה הפסוקות וסנטרה נטה מעט הצידה במחווה של גאוותנות מבושת. שיערה היה מפוזר סביב ראשה בקווצות כתומות.

"בכל אופן, היא מתאימה לתיאור של נעדרת שדווחה על ידי המשפחה שלה לפני יומיים", אמר, "אבל כמובן, לא נהיה בטוחים עד שלא תזוהה בוודאות ונשווה טביעות אצבעות."

צעיר משי צבעוני היה כרוך – קצת חזק מדי – סביב צווארה וזה היה הלבוש היחיד על גופה.

"חנק", אמר אטיאס. נשימתו הפכה להיות קצרה וחורקנית. בהתחלה רק העמיד את עצמו מול הים ופער את פיו אל הרוח. אחר כך הוציא מכשיר הנשמה קטן והתיז לתוך פיו. "אולי כדאי לחכות לנתיחה", אמרתי.

"כמובן", אמר, "זאת רק השערה בשלב זה."

"הצלחתם לאסוף עוד ממצאים?" שאלתי.

"כלום, החוף הזה מלא זבל."

"ומה עוד?" אני לא יודע למה התעקשתי לנהל עם שותפי החדש שיחה מקצועית מבלי להתחשב בקשיי הנשימה שלו. משהו בו דווקא עורר בי חיבה. הוא נראה כמו בובה של שוטר בחלון ראוה של חנות תחפושות.

"אנחנו חושבים שהיא נפטרה במקום אחר. נגררה לכאן. כנראה שמכיוון הים. כי משם יש פחות הליכה בחולות. מצאנו עקבות חלקיים. מטושטשים מאד. על הדיונה. וסימני גרירה על החוף. אנחנו חושבים שהיא היתה מגולגלת בתוך איזו שמיכה שבינתיים לא מצאנו."

שדייה היו קטנים, מדויקים מאד בהתעגלותם. כפות ידיה היו מונחות על שפולי בטנה כאילו ניסו לכסות על פלומת ערוותה. רגליה היו צמודות.

התביישתי במערומיה. מבטי השוטרים הביכו אותי. הפניתי גב לים והדלקתי סיגריה בין כפות מאוגרפות.

"מי דיווח עליה?"

הושטתי לאטיאס את החפיסה הפתוחה אבל הוא דחה את ההצעה בתנועת יד.

"חובב טבע", אמר, "הוא הגיע לכאן במיוחד כדי לצפות באיזו לטאה שנקראת..." הוא הוציא פנקס מכיס חולצתו, הרטיב את אצבעו בקצה לשונו, דפדף, וביטא בזהירות רבה את השם: "נחושית החולות."

דבורקין חזר ונעמד בינינו. "אז זהו זה, מה?" אמר, "אפשר להגיד שמעכשיו אתם שותפים לפשע?"

אטיאס שנשימתו סירבה לחזור לסדרה, העלה על פניו חיוך מיוסר.

"אפשר סוף סוף לקפל וללכת?" שאל דבורקין.

הנהנתי.

דבורקין מחא כף אל כף וצעק: "חבר'ה, זהו זה, אפשר לפנות את הזירה!"

זירה. כמה אני אוהב את המילה הזאת שתמיד נושאת איתה הבטחה לשעה-שעתיים

של בידור טוב, שווה לכל נפש. קרקס, ליצנים, מתאגרפים, גלדיאטורים, חיות טרף...

רק שבשום אופן לא הצלחתי להבין למה נוכחותי היתה דרושה שם. את כל מה

שראיתי על הדיונה היא יכולתי לקרוא למחרת בדוחות שתויקו בתיק החקירה.

"דינור", אמר דבורקין והניח את ידו על כתפי, "זאת צריכה להיות חקירה מהירה

ונמרצת. הציבור מחכה לתשובות." אבל משהו במבטי עורר בו כנראה שוב את הרצון

להתכתש. "בדיוק ככה", אמר, "בדיוק ככה, הציבור, דינור, המעסיקים שלך, אלה

שמשלמים לך את המשכורת." הוא תקע את פיית המקטרת הריקה בפיו ונשך אותה בכעס.

כן, אני יודע, אחי. עכשיו באמת קצת קשה להבין את ההתרגשות שעוררה אותה גווייה

שנמצאה לפני שלושה חודשים על דיונה, בין אולגה לחדרה. בעצם, היום רק מעטים בכלל

זוכרים אותה. אבל בתחילתו של הקיץ, מי מאיתנו היה יכול לתאר לעצמו שעוד הרבה

גוויות – הרבה עד שקשה יהיה לספור אותן – ישכבו בחול, ושאוּלי גם אנחנו נהיה

ביניהן?

[ניתן לרכוש את הספר - כאן - באתר ההוצאה לאור](#)

[חזרה לאתר](#)

אגור שיף, © 2013 כל הזכויות שמורות